

[Minister Hans Sølvhøj.]

præsidenten for IDA i efteråret, fremsatte ønske om tilførsel af nye midler, gjorde han udtrykkelig opmærksom på, at de beløb, der blev givet tilsagn om i 1967-69, først ville blive indkaldt og anvendt i 1970-72. Siden har man underhånden fået oplysning om, at billedet har ændret sig noget, og at der derfor er brug for tilsagn, der kan indfries med kortere varsel end 3 år. Det er imidlertid ikke sådan, at IDA mangler penge til at trække på afgivne tilsagn, men det er sådan, at der bliver et hul i planlægningen som følge af, at der hurtigere, end præsidenten ventede det i efteråret, er indgået forpligtelser næsten op til den grænse, organisationen ifølge sine statutter kan gå til. Det er altså planlægningen med de virkninger, den har konkret i løbet af 3-4 år, det drejer sig om. Nu er sagen til overvejelse hos finansministeren, og jeg skal ikke sige mere om den, men jeg har indtryk af, at han ser med velvilje på dette spørgsmål.

Spørgsmålet om en konference for folketingsmedlemmer ser jeg med stor velvilje på. Den drøftelse, vi havde med ungdomsorganisationerne forleden, var, synes jeg, ganske overordentlig frugtbar.

Hr. Diderichsen kom ind på det meget væsentlige, at u-landspolitikken er en central del af hele vor udenrigspolitik og må ses i uløselig sammenhæng med den. Det er den også af den simple grund, at den er omtrent vort eneste direkte berøringspunkt med en lang række stater, som vi ellers kun flygtigt møder i De Forenede Nationer.

Hr. Diderichsen var også inde på formynderkabstankegangens bandlysning; på dette punkt er han og jeg aldeles enige.

Når der er forskel på nationalproduktet efter hr. Nyboe Andersens og efter regeringens opstilling, hænger det sammen med, at vi simpelt hen bruger den opstilling med lidt andre fradrag, som de internationale organisationer bruger, fordi det er den, der lægges til grund for, om vi når målet 1 pct. eller ej. Med hensyn til at stigningstakten — sådan forstod jeg hr. Diderichsen — af indenrigspolitiske grunde skulle være lagt lidt mere behersket i de første år, vil jeg da gerne gøre opmærksom på, at sådan ligger det ikke, hvis man anskuer det procentuelt. Der er en nogenlunde jævn stig-

ning, der ligger og svinger omkring de 25 pct. fra år til år, men de absolutte beløb bliver naturligvis større, fordi der bliver mere at tage de 25 pct. af.

Jeg takker igen for den velvilje, som jeg mener trods forskellig kritik at have kunnet spore, og jeg forstår, at vi i hvert tilfælde er enige om, at vi nu skal have fart på for at genvinde international agtelse og den fornødne selvrespekt.

Lembourn: Jeg vil gerne sige til hr. Poul Dam, at den modsætning, jeg opstillede, var mellem demokrati og diktatur, ikke mellem socialisme og demokrati. Jeg vil ikke afvise, at der er en teoretisk mulighed for, at demokrati kan eksistere sammen med socialisme, men man har aldrig set det i praksis. Hvis et u-land kan kombinere et socialistisk system med et demokrati, så er det fuldt ud acceptabelt ud fra den holdning, som jeg repræsenterer, fordi det er demokratiet, der er den afgørende målsætning i u-landsarbejdet. Men at gøre u-landspolitik, som hr. Poul Dam antyder, til en forlængelse af en indenrigspolitisk holdning må uvægerlig føre til en politisk presion før eller senere på u-landene, og så er det hele gået tabt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 18⁴⁰ med følgende dagsorden:

- 1) *Spørgsmål om meddelelse af orlov til folketingsmand Skråppenborg-Nielsen.*
- 2) *Spørgsmål om indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmand Skråppenborg-Nielsen.*

Mødet hævet kl. 18³⁹.